

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

De constanti, firmoq[ue] proposito vit[a]e melioris tenenda. Cap. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

CAPVT III.

Non vnus est opus diei vitam mutare, idēd primum satis expēde quid tibi conueniat, quid præpediat, vt trutinatis omnibus (hoc est, complexione, ætate, natura, statuq;) assumas pro veteris hominis mortificatione, seu vt Christus loquitur, pro tui abnegatione, viuendi genus, quo viuere & perseverare possis. Non omnibus datum est adire Corinthum, nec omnia possimus omnes, sed iuxta virium tuarum mensuram, iuxta vocationem tuam, iuxta denique ætatem, aliaq; conditiones, quæ necessarid respiciendæ sunt, eligendus tibi est locus, præfigendusq; viuendi canon, quo & ijs quæ iam non oportet negligi, nihil subtrahas. & ea quæ superaddi necesse est, obseruare salubriter valeas, neminiq; onerosus aut scandalo fias. Eam ob rem non vnus nec vniformis est Deo seruientium status, quamuis ad eundē scopum finemq; tendant omnes. Quod enim vni est occasio profectus, alteri foret destructionis causa. Omnes tamen te benedictæ Iesu quærun, omnes te diligunt, omnes te imitari gestiunt, vnusquisque iuxta suæ vocationis genus, iuxta virium & ætatis mensuram, & iuxta naturalis complexionis congruentiam. Hoc igitur omnibus vt conuenientissimum, vt quæ necessarium persuasum sit, eligere statum modumq; viuendi, quo à delinquentium societate, à delictorumq; occasionibus sequestratus maneat. At quis is potissimus sit (si quæris) qui & illi, & illi congruat, non nostræ est facultatis exponere (cum varia sint atque permulta, quæ his quidem noceant, alijs verò profint: sunt etiam hominum studia, complexionēs, donaq; multiplicia & Inæqualia) sed spiritum vnusquisque inuocet sanctum, quo doctore correctiorem instituat vitam: oratq; Deum, vt, quo incontaminatus ab hoc seculo viuere possit, & scientiam sibi infundat, & vires tribuat cum perfecta voluntate.

Statu fam-
ctē viuendi
cuiusmodi
eligendus sit

Seruientium
Deo status
cur sit diuer-
sus.

De constanti firmoq; proposito vitæ melioris tenendo.

CAPVT IIIII.

Qui maria nauigare instituunt, qui militiam sequuntur & castra, qui venique quamuis artem discere exercereue percipiunt, labores, molestias, grauitates & pericula quæ sint suscepturi, præmeditentur necessesse est, atque ad eadem ferenda (licet adhuc futura) iam se offerant, iam sese accingant, animum firment, statuantq; propter quauis incommoda nolle à ceptis resilire. Hoc modo tu qui veterem hominem exuere, nouum cupis induere, quiq; mortificata carne, spiritu viuere desideras, scito labores, molestias, incommodaq; tibi euentura. Conflictus namque & prælia tibi occurrēt, & quod grauidis periculosiusq; est, non aduersus hostes tantum, sed contra te ipsum quoque pugnabis. Hostes quidem, carnem atque diabolum, habes persequi: verum cum tu eisdem sis familiaris amicus, tibi verò ipsi hostis, vt temetipsum quoq; propterea persequaris, hoc est, vt tua tibi desideria interdicas, neges, subtrahas atque mortifices, oportet. Modo igitur, quot in hac pugna tibi euentura sunt incommoda, quot molestiæ, quot curæ ac labores, quot denique & angustia & sudores præmeditare & expende. Difficilis sane est pugna, certamenq; periculis plenum, licet speciosissima (si fideliter pugnaueris) nec minus gloriosa sit victoria. Hæc tamen (vt dixi) præmeditare, ne

M m

cum

cum aduersa tibi euenerint, tedium vllum admittas, ceptiue pœniteas propositi. Hoc nanque die, puta conuersionis tuæ ad Deum, cunctis hostibus tuis bellum, tibi verò pugnandi necessitatem indixisti. Quare etiam vt hanc pugnandi voluntatem firmam semper teneas, nec à pugna retrocedas, quæcumque etiam molestiæ te premant oportet, sed eodem, quo nunc es, semper maneat animo, vsque ad mortem constans, eo videlicet, quo pergas vitia tua, & quicquid in te est quod Deus odit, persequi, eiusq; electissimum beneplacitum, & discere & perficere (hoc enim Deo est se subdere atque seruire) propter ipsius honorem, & propter ipsius gratiam maiorem assequendam. Quocirca non ab re erit illius meminisse, quod plerisque ab Apostolo Petro fuerat prædictum, melius illis fuisse vt viam veritatis non agnouissent, quam post huius notitiam ab eadem via recedere, hoc est, à proposito bono primò accepto, retro abire. Tu igitur quæ obseruanda recipis ob vitiorum mortificationem & spiritus renouationem, constanti animo prosequere. Confirmata bona voluntas, ea quæ alioqui difficillima videbantur facit leuia: nec solum leuia, verùm etiam suauius atque desiderata. Primùm itaque est quod facias, vt propositum tuum, & statuta seu cōsuetudines tui status ordinisve diligentissime obserues, pro eisdem zelum exerceas in teipso quantum possibile est, ne transgrediaris. Porro de proximis, pro quibus ex officio nulla tibi incumbit sollicitudo, an eadem obseruent nec ne, tuum non erit explorare, inuestigare, aut iudicare. Quantum in te est, omnes cohortare (vbi occasio datur) ad correctiorem vitam, idq; re ipsa, ac operibus magis quam verbis, propterea tamen nullius tibi licet scrutari actum & vitam. Simplici enim oculo omnia sunt aspicienda, cuncta boni consulenda, aliena non discutienda, de aliorumq; conscientijs te non conuenit vt intromittas. Hoc enim solum à te requirit Dominus, vt bonum te cunctis exemplar præbeas virtutum, obseruantiaq; Christianæ, & iuxta tuum statum candor in te semper reueat, neminem tuo destruas exemplo, neminem denique scandalizes. Semper intus audias:

Quicquid agant alij, sis memor ipse tui.

Hos nanque qui sua sapiunt (si bono tuo exemplo non respiscunt ad meliora) verba tua parum curabunt. At qui de se humiliter sentiunt, & cupiunt adiuuari, hos quocunq; potes modo, ad Christum trahe, dirigeq; ad meliora.

Propositum tuum tam esse debet firmum, tam recens, tamq; feruens abstinendi ab omni peccato, fugiendiq; peccatorum occasiones, vt si expediret, auderes etiam Domino Deo vouere quantum id animi deuotionem, voluntatisq; bonæ attinet promptitudinem scienter vitrope post hac nolle te eundem peccando offendere. Veruntamen propter fragilitatem instabilitatemq; tuam nimiam quàm sæpenumero es expertus, haud quaquam expedire vouere huiusmodi: propositum tamen tuum, hoc est, nolle scienter peccare, ad id debet cordi tuo esse infixum, adeò radicatam, adeòq; certum ac firmum, vt haud aliter atque si votum fuisset, abs te obseruetur. Pari igitur cura vigilantiaq; propositum tuum, ac si id voueris custodi, imò dum fluctuationem sentieris animi, tibi id quod faciendum est, ex voto faciendum fore persuadeas. Quotiescunq; tuum propositum, hoc est, voluntatem tuam sanctam statutamq; qua Deo soli cupis in omnibus perfectissimè placere, renouas, confir-

2. Petri 1.

Voluntatis bonæ ac cōfirmatæ efficaciam quæta.

Zelus cuique potissimum habendus quis sit.

Quid solum requirat Deus ab homine.

Propositum abstinendi a peccato quæ debeat esse firmum.

Propositum bonum humilitate ac

ma illud profundissima humilitate, & iuge continuaq; oratione: nimis enim tuum infirmus tum instabilis es tu, quam ut quod decreueris bonum firmum teneas. Ideoq; nihil prorsus in aliqua voluntate tua, nihil in industria aut virtute, sed in sola diuina, in sola Iesu misericordia confidas, in eandem sperans, eademq; fretus bonum propone, bonum restaura, bonum renoua. Certus esto, quantumlibet bona ferueat voluntas, quantumuis rata sit ac firma, nisi diuina fueris virtute protectus, nisi eiusdem adiutus gratia, inconflans instabilisq; erit omne quod statuisti. Quicquid igitur boni proponis, ad misericordissimum optimumq; Dominum Iesum respice, & super eo nitens, confidensq; in eiusdem virtute propone. De omni autem virtute tua despera. Non putes transgressionem propositi boni tam esse reprehensibilem, aut culpa obnoxiam quam est voti, quia propositum bonum cuius nunc factus es transgressor, nequaquam te ultra, hoc est, ad nouam grandioremue culpam, precipitabit quam si absque illo proposito cecidisses. Neque enim est delictum aliquod cuius maior sit culpa propter precedentem bonam voluntatem, quam est ea quod ex suo genere peccatum habet. Credendum potius multo velocius misericordiam consequi, citiusq; curari eos qui post bonam firmatam voluntatem, dum fortiter pro virtute contendunt, in pugna deficiunt, labuntur ac vulnerantur, quam eos qui minori ad bonum voluntate contra peccatum muniti, ex iterata saepius infirmitate, & ex bonae voluntatis languore cadunt. Inspicit Deus hominis voluntatem quae erat illi ante lapsum. Quae quanto fuerit feruentior ad bonum, tanto etiam praebet se Deus ad miserendum erigendumq; denuo eum qui cecidit, clementiorem. Eam ob rem vehementer iuuat, tantum abest ut impediat, hominem propositum suum saepenumero renouare stabilireq;, atque ac si votum esset constanter obseruare. Nemo enim sanctum quid apud se statuens, puta ut Christi sermones velit seruare, hocq; propositum vel centies instaurans, intendit maiori propterea se facere culpa obnoxium, si contraierit, quam fuisset si absque hoc bono proposito fuisset Christi sermones transgressus.

Scopus omnium actionum quisnam ob oculos constituendus, ut abnegatio sui sola Dei comprobet fidelem discipulum: quo pacto denique quis a salubri proposito collapsus, renouare debeat spiritum suum.

CAPVT V.

Itaque viam Dei ingressus, scito ad quid veneris. Neque enim adeo te desipere puto, ut quid tibi faciendum sit, cur huc veneris, quid agere velis, & quis tuarum sit actionum finis, non fueris praemeditatus. Via haec sancta est, & immaculata transibunt per eam. Via haec Christi est, quem quisquis imitari, hoc est, sequi voluerit, iubetur, abneget semetipsum, &c. Tui igitur abnegatio huc exigitur: hoc est, ne omne quod velis facias, ne desideria tua perficias, ne denique contra Dei legem quicquam concupiscas, faciasque proximo quod tibi velis impendi, & abstineas hanc rem, quam tibi nolis fieri. Quicquid tibi a Deo vel homine, qui erga te Dei agit vices, praecipitur, studeas quantocius implere, & a Deo quicquid aduersitatis super te euenerit

Finis omnium actionum quae esse debeat.

Luc 9.

Matt. 7.

Abnegatio sui discipuli Christi hominem constituens quae